

Rolnummer 1887
Arrest nr. 64/2001 van 8 mei 2001

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Brugge.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters H. Boel en M. Melchior, de rechters P. Martens, R. Henneuse en M. Bossuyt, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, emeritus voorzitter G. De Baets en ererechter J. Delruelle, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van emeritus voorzitter G. De Baets,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij vonnis van 11 februari 2000 in zake R. De Ruytere tegen de stad Brugge, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 17 februari 2000, heeft de Arbeidsrechtbank te Brugge de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt de wet van 3 juli 1967 betreffende de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, zoals van kracht vóór 25 november 1998, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de lezing dat het slachtoffer van een arbeidsongeval, indien de blijvende arbeidsongeschiktheid zodanig verergert dat hij de functie, waarin hij gereclasseerd werd, tijdelijk niet meer kan uitoefenen, geen recht heeft op een vergoeding zoals vóór die blijvende arbeidsongeschiktheid in artikel 3bis van die wet bepaald, terwijl in gelijke omstandigheden het slachtoffer dat onder toepassing valt van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 in de particuliere sector wel recht heeft op een dergelijke, in artikel 25 van die wet bepaalde, vergoeding ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

R. De Ruytere, eiser in het bodemgeschil, was als politieagent-hoofdbrigadier in dienst van de stad Brugge, verwerende partij, toen hij op 17 oktober 1990 het slachtoffer werd van een arbeidsongeval. De gevolgen daarvan werden geregeld in het vonnis van 20 februari 1995 van de Arbeidsrechtbank te Brugge. In dat vonnis werd de blijvende arbeidsongeschiktheid van eiser vastgesteld op 10 pct. vanaf 1 november 1995 en werd voor recht gezegd dat de verweerder de administratieve procedure diende af te handelen overeenkomstig het koninklijk besluit van 13 juli 1970.

Nadien is de eiser opnieuw herhaaldelijk tijdelijk volledig arbeidsongeschikt geweest en verergerden de letsels.

Volgens de verwijzende rechter is de kern van de betwisting of de eiser recht heeft op een vergoeding voor die periodes van tijdelijke verergering. De verwijzende rechter stelt vast dat de wet van 3 juli 1967 die betrekking heeft op de arbeidsongevallenregeling in de overheidssector niet in een dergelijke vergoeding voorziet, terwijl artikel 25 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, van toepassing in de privé-sector, wel erin voorziet dat het slachtoffer in geval van tijdelijke verergering (na consolidatie) recht heeft op de vergoedingen bepaald in de artikelen 22, 23 en 23bis van de laatstvermelde wet.

Indien de voormelde wet van 3 juli 1967 wordt gelezen in de betekenis dat het slachtoffer van een arbeidsongeval geen recht op een vergoeding heeft indien de blijvende arbeidsongeschiktheid zodanig verergert dat hij de functie waarin hij gereclasseerd werd, tijdelijk niet meer kan uitoefenen, rijst volgens de verwijzende rechter de vraag of die wet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, doordat in gelijke omstandigheden het slachtoffer dat zich op de toepassing van de wet van 10 april 1971 kan beroepen wel recht heeft op de in artikel 25 van die wet bepaalde vergoeding. De verwijzende rechter acht het antwoord op die vraag onontbeerlijk om uitspraak te kunnen doen, afgezien van de vaststelling dat in een aanpassing van de rente bij wijze van herziening wel voorzien is, niet in de wet van 3 juli 1967, maar in het koninklijk besluit van 13 juli 1970.

De gestelde prejudiciële vraag heeft volgens de verwijzingsbeslissing betrekking op de wet van 3 juli 1967 zoals die van kracht was op het ogenblik van de tijdelijke arbeidsongeschiktheden van de eiser en de beslissing van de verweerder, en dus vóór de toevoeging van paragraaf 3 in artikel 6 van die wet bij artikel 10 van de wet van 19 oktober 1998 (in werking getreden op 25 november 1998), waarbij voortaan wel de in artikel 3bis vastgestelde vergoeding (zoals in de privé-sector) wordt toegekend.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 17 februari 2000 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 3 april 2000 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 8 april 2000.

Memories zijn ingediend door :

- R. De Ruytere, wonende te 8200 Brugge-Sint-Michiels, Stokveldewijk 123, bij op 19 mei 2000 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 19 mei 2000 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 op de organieke wet bij op 13 juni 2000 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 6 juli 2000 heeft de voorzitter in functie, op verzoek van R. De Ruytere, de termijn voor het indienen van een memorie van antwoord verlengd tot 31 augustus 2000.

Van die beschikking is kennisgegeven aan R. De Ruytere en zijn raadsman bij 7 juli 2000 ter post aangetekende brief.

R. De Ruytere heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 31 augustus 2000 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 29 juni 2000 en 30 januari 2001 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 17 februari 2001 en 17 augustus 2001.

Bij beschikking van 21 december 2000 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 10 januari 2001, na te hebben vastgesteld dat rechter H. Coremans, in ruste gesteld, als lid van de zetel werd vervangen door rechter M. Bossuyt.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 22 december 2000 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 10 januari 2001 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. K. Michiels *loco* Mr. G. Reniers, advocaten bij de balie te Leuven, en Mr. J.-B. Petitat, advocaat bij de balie te Brugge, voor R. De Ruytere;
 - . Mr. O. Dugardyn, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. P. Devers, advocaat bij de balie te Gent, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers H. Boel en P. Martens verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. In rechte

- A -

Standpunt van de eiser voor het verwijzende rechtscollege

A.1. Het verschil in behandeling tussen, enerzijds, de slachtoffers van een arbeidsongeval in de privé-sector, waarop de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 van toepassing is en, anderzijds, de slachtoffers van een arbeidsongeval in de overheidssector, waarop de wet van 3 juli 1967 van toepassing is, zoals die van kracht was vóór 25 november 1998, is volgens R. De Ruytere niet redelijk verantwoord en schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De specificiteit van de openbare dienst kan volgens hem niet als verantwoording voor dat onderscheid worden aangevoerd. De eigenheid van de tewerkstelling in de overheidssector is niet van die aard dat dat onderscheid nog langer in stand kan worden gehouden. Het is overigens de bedoeling van de wetgever om op termijn de wet van 3 juli 1967 aan de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 aan te passen. In dat verband kan tevens naar het arrest nr. 101/98 van het Hof worden verwezen.

A.2. Door bij de wet van 19 oktober 1998 artikel 6 van de wet van 3 juli 1967 met een paragraaf 3 aan te vullen, heeft de wetgever volgens R. De Ruytere erkend dat in het geval waarover de verwijzende rechter zich heeft uit te spreken, geen verschil bestaat en nooit bestaan heeft tussen, enerzijds, de situatie van een slachtoffer waarop de wet arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 van toepassing is en, anderzijds, die van een slachtoffer waarop de wet van 3 juli 1967 van toepassing is. Bijgevolg moeten beide categorieën van slachtoffers gelijk worden behandeld, wat tot 25 november 1998 niet het geval was.

Standpunt van de Ministerraad

A.3. In zoverre er al van een schending van het gelijkheidsbeginsel sprake zou kunnen zijn, lijkt die volgens de Ministerraad, in tegenstelling tot wat de prejudiciële vraag doet uitschijnen, veeleer voort te vloeien uit het ontbreken, in de wet van 19 oktober 1998 waarbij een nieuwe paragraaf 3 aan artikel 6 van de wet van 3 juli 1967 werd toegevoegd, van een overgangsbepaling volgens welke die nieuwe bepaling van toepassing zou zijn gemaakt op situaties van verergering zoals die zich in het verleden hadden voorgedaan.

A.4. Het ontbreken in de overheidssector, vóór de inwerkingtreding van de voormelde wet van 19 oktober 1998, van een regeling van de gevallen van « verergering » van blijvende arbeidsongeschiktheid na consolidatie, wordt volgens de Ministerraad veelal in verband gebracht met de vastheid van betrekking die vastbenoemde personeelsleden in overheidsdienst genieten. Daaruit vloeit een aantal voordelen voort, vastgesteld in artikel 6, §§ 1 en 2, van de wet van 3 juli 1967, die in de privé-sector niet bestaan.

De rechtstoestand van vastbenoemde personeelsleden in overheidsdienst is reglementair van aard. De tewerkstelling in de privé-sector is contractueel van aard. De Ministerraad leidt daaruit af dat op het vlak van blijvende gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid de werknemers die onder het toepassingsgebied van de wet van 10 april 1971 vallen, niet vergelijkbaar zijn met de personeelsleden op wie de wet van 3 juli 1967 van toepassing is. Noch de gemeenschappelijke doelstelling van beide stelsels, namelijk de vergoeding van de schade ten gevolge van een arbeidsongeval waarborgen, noch het streven van de wetgever naar eenvormigheid van beide stelsels, vormen voldoende argumenten om tot vergelijkbaarheid te besluiten.

A.5. De wijziging door de wet van 19 oktober 1998 moet volgens de Ministerraad overigens worden aangezien als een wijziging in een beleidsoptie van de wetgever die in de eerste plaats de (niet gesubsidieerde) contractuelen in overheidsdienst ten goede komt. Die personeelsleden kunnen immers niet het bepaalde in artikel 6, § 2, van de wet van 3 juli 1967 genieten.

A.6. Volgens de Ministerraad blijkt uit wat voorafgaat dat het onderscheid tussen beide stelsels op een objectief criterium berust dat pertinent is, gelet op de verschillende aard van de tewerkstelling (in de overheidssector of in de privé-sector) en van het toepasselijke socialezekerheidsstelsel.

A.7. Wat de evenredigheidstoets betreft, betoogt de Ministerraad dat rekening moet worden gehouden met alle aspecten van de rechtssituatie waarin een vastbenoemd personeelslid in overheidsdienst dat het slachtoffer is van een arbeidsongeval zich bevindt, en niet enkel met de loutere vaststelling dat de wet van 3 juli 1967 – althans tot vóór de wetswijziging van 19 oktober 1998 – niet voorzag in een bijkomende vergoeding voor dat personeelslid. Anders dan een contractuele werknemer uit de privé-sector, geniet een vastbenoemde ambtenaar immers een aantal voordelen in geval van blijvende gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid na een arbeidsongeval (artikel 6, §§ 1 en 2, van de wet van 3 juli 1967). Die voordelen compenseren volgens de Ministerraad ruimschoots de nadelige behandeling waarvan sprake in de prejudiciële vraag.

Antwoord van de eiser voor het verwijzende rechtscollege

A.8. R. De Ruytere ziet niet in hoe de vastheid van betrekking van een ambtenaar zou kunnen worden aangevoerd als compensatie voor het ontbreken, in de wet van 3 juli 1967, zoals van kracht vóór 25 november 1998, van een regeling, analoog aan die van artikel 25 van de wet van 10 april 1971.

Volgens hem staat het vast dat de wet van 3 juli 1967 van toepassing is zowel op statutaire als op contractuele personeelsleden in overheidsdienst. Er kan dan ook onmogelijk worden volgehouden dat die wet niet in een evenwaardige bescherming dient te voorzien als de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, onder het mom dat zulks zou worden gecompenseerd door de vastheid van betrekking. Voor contractuelen in overheidsdienst geldt dat argument niet.

Overigens moet het begrip vastheid van betrekking volgens R. De Ruytere te dezen sterk worden gerelativeerd. Het ontbreken van een regeling in de wet van 3 juli 1967 in geval van tijdelijke verergering na consolidatie, vóór de wijziging bij de wet van 19 oktober 1998, bracht met zich mee dat de overheden de afwezigheden wegens arbeidsongeschiktheid na consolidatie als ziektedagen konden kwalificeren. Dat leidde ertoe dat, zodra de ambtenaar zijn contingent ziektedagen had opgebruikt, hij in disponibiliteit werd gesteld en hij in aanmerking kwam voor definitieve ambtsneerlegging wegens definitieve lichamelijke ongeschiktheid.

De door de Ministerraad aangehaalde mogelijkheid van wedertewerkstelling van een ambtenaar (artikel 6, § 2, van de wet van 3 juli 1967) biedt volgens R. De Ruytere geenszins de waarborg dat de betrokkene daadwerkelijk zal worden tewerkgesteld en mist te dezen dan ook elke relevantie.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag betreft de eventuele schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, indien die wet, zoals van kracht vóór 25 november 1998, zo wordt gelezen dat het slachtoffer van een arbeidsongeval geen recht heeft op aanpassing van zijn vergoeding wanneer de blijvende arbeidsongeschiktheid zodanig verergert dat hij de functie waarin hij gereclasseerd werd, tijdelijk niet meer kan uitoefenen. In soortgelijke omstandigheden heeft het slachtoffer dat onder toepassing valt van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 volgens de verwijzingsbeslissing wel recht op dergelijke vergoeding, vastgesteld bij artikel 25 van die wet.

B.2. Artikel 25, eerste lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 bepaalt :

« Indien de blijvende arbeidsongeschiktheid veroorzaakt door het arbeidsongeval zodanig verergert dat de getroffene het beroep, waarin hij gereclasseerd werd, tijdelijk niet meer kan uitoefenen, heeft hij gedurende deze periode recht op de vergoedingen zoals bepaald in de artikelen 22, 23 en 23bis. »

B.3. De prejudiciële vraag betreft de wet van 3 juli 1967 zoals van toepassing vóór 25 november 1998, dus vóór de inwerkingtreding van artikel 10 van de wet van 19 oktober 1998 tot wijziging van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector (*Belgisch Staatsblad*, 25 november 1998). Het voormelde artikel 10 vult artikel 6 van de wet van 3 juli 1967 aan met een paragraaf 3, die luidt :

« § 3. Indien de blijvende arbeidsongeschiktheid die in hoofde van het slachtoffer erkend wordt, dusdanig verergert dat het zijn nieuwe betrekking tijdelijk niet meer kan uitoefenen, heeft het tijdens deze afwezigheidsperiode recht op de in artikel 3bis vastgestelde schadeloosstelling. »

B.4. Het Hof beperkt zijn onderzoek tot de rechtsvraag zoals die blijkt uit de formulering van de prejudiciële vraag. De partijen voor het Hof vermogen niet de inhoud van een prejudiciële vraag te wijzigen of te laten wijzigen.

De zienswijze van de Ministerraad dat wanneer er al van een discriminatie sprake zou kunnen zijn, deze veeleer zou voortvloeien uit het ontbreken, in de wet van 19 oktober 1998, van een overgangsbepaling volgens welke de nieuwe paragraaf 3 van artikel 6 van de wet van 3 juli 1967 van toepassing zou zijn gemaakt op situaties van verergering uit het verleden, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

B.5. De prejudiciële vraag noopt tot een onderzoek van het mogelijk discriminerend karakter van de wet van 3 juli 1967 doordat die wet tot 25 november 1998 niet voorzag in een regeling, analoog aan die van artikel 25 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.

B.6. Volgens de Ministerraad zijn de werknemers die onder het toepassingsgebied van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 vallen op het vlak van blijvende gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid niet vergelijkbaar met de personeelsleden in overheidsdienst op wie de wet van 3 juli 1967 van toepassing is, inzonderheid gelet op de verschillende aard van de tewerkstelling : over het algemeen is de rechtstoestand van ambtenaren reglementair van aard, terwijl de tewerkstelling in de privé-sector contractueel van aard is.

B.7. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de wet van 3 juli 1967 werd aangenomen :

« [...] om het [personeel van de overheidsdiensten] te verzekeren tegen de gevolgen van de ongevallen op de weg of de plaats van het werk en de beroepsziekten. Het nagestreefde doel bestaat erin hun een stelsel te bezorgen dat kan vergeleken worden met het stelsel dat reeds toegepast wordt in de privé-sector. De Regering oordeelde het noch mogelijk noch wenselijk de personeelsleden van de overheidsdiensten te onderwerpen aan dezelfde bepalingen als de arbeiders en de bedienden uit de privé-sector. Het statuut der ambtenaren bevat particulariteiten waarmee rekening dient gehouden en die in zekere gevallen, het aanvaarden van eigen regelen rechtvaardigen. Het doel blijkt [lees : blijft] evenwel hetzelfde : aan het slachtoffer een vergoeding verzekeren welke aangepast is aan het nadeel opgelopen tengevolge van een ongeval » (*Parl. St.*, Kamer, 1964-1965, nr. 1023/1, pp. 3 en 4; *Parl. St.*, Senaat, 1966-1967, nr. 242, pp. 2-3).

« Van een eenvoudige uitbreiding van het stelsel van de privé-sector tot de openbare sector is er dus geenszins sprake. » (*Parl. St.*, Kamer, 1966-1967, nr. 339/6, Verslag, p. 2)

B.8.1. Uit de voormelde parlementaire voorbereiding volgt dat de wetgever voor de werknemers van de privé-sector en die van de openbare sector een vergelijkbaar stelsel heeft willen vaststellen op het vlak van de regeling van schadeloosstelling van slachtoffers van een arbeidsongeval.

B.8.2. De zienswijze van de Ministerraad dat beide categorieën van werknemers op dat vlak niet vergelijkbaar zouden zijn, kan niet worden aangenomen.

B.9. De regelgevingen inzake arbeidsongevallen, vastgesteld, enerzijds, in de wet van 3 juli 1967 en, anderzijds, in de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, groeien naar elkaar toe en bevatten zelfs analoge bepalingen. Uit de voormelde parlementaire voorbereiding blijkt echter dat de wetgever een eenvoudige uitbreiding van het stelsel van de privé-sector tot de openbare sector heeft afgewezen, gelet op de eigen kenmerken van elke sector, in het bijzonder, enerzijds,

het feit dat de rechtspositie van ambtenaren over het algemeen reglementair van aard is, terwijl de tewerkstelling in de privé-sector contractueel van aard is en, anderzijds, de omstandigheid dat ambtenaren belast zijn met taken van algemeen belang, wat niet het geval is met werknemers uit de privé-sector.

B.10. Aangezien het door de objectieve verschillen tussen beide categorieën van werknemers verantwoord is dat zij aan verschillende systemen onderworpen zijn, kan worden aanvaard dat bij een nadere vergelijking van beide systemen verschillen in behandeling aan het licht komen, nu eens in de ene zin, dan weer in de andere, onder voorbehoud dat elke regel dient overeen te stemmen met de logica van het systeem waarvan die regel deel uitmaakt.

B.11. Door de eigen logica van elk systeem zijn verschillen verantwoord, meer bepaald wat de procedureregels, het bedrag en de uitvoeringsbepalingen van de vergoeding betreft. Het behoort tot de bevoegdheid van de wetgever te beoordelen of een grotere gelijkschakeling wenselijk is en te bepalen op welk tijdstip en op welke wijze via concrete maatregelen vorm moet worden gegeven aan een grotere eenvormigheid tussen beide regelgevingen.

B.12. Wanneer de arbeidsongeschiktheid van een werknemer verergert terwijl hij zich in een situatie bevindt die in de prejudiciële vraag is beschreven, ziet het Hof echter niet in hoeverre, door de respectieve logica van beide systemen, die schade van de werknemer zou moeten worden vergoed wanneer hij in de privé-sector werkt terwijl die schade niet wordt vergoed wanneer hij in overheidsdienst werkt. Die verschillende behandeling kan niet worden verklaard door de over het algemeen statutaire aard van de band die hem met zijn werkgever bindt, noch door het feit dat die werknemer met taken van algemeen belang belast is.

B.13. Hieruit volgt dat, in de interpretatie dat het slachtoffer van een arbeidsongeval, indien de blijvende arbeidsongeschiktheid zodanig verergert dat het de functie waarin het gereclasseerd werd, tijdelijk niet meer kan uitoefenen, geen recht heeft op een vergoeding die vergelijkbaar is met de vergoeding waarin artikel 3bis voorziet, de wet van 3 juli 1967 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt.

B.14. Het Hof stelt echter vast dat aan de in het geding zijnde bepaling soms een interpretatie is gegeven waarbij de bestreden verschillende behandeling werd uitgesloten en dat artikel 3*bis* de grondslag kan vormen voor het vergoeden van verergerde arbeidsongeschiktheid, zelfs na consolidatie. Het Hof stelt overigens vast dat de wetgever, bij het invoegen door de wet van 19 oktober 1998 van de in B.3 geciteerde paragraaf 3 in artikel 6 van de wet van 3 juli 1967, expliciet de bedoeling had om « op onbetwistbare wijze de toestand te regelen van de ambtenaar in hoofde van wie een blijvende arbeidsongeschiktheid werd erkend en die gedurende een tijdelijke periode na zijn tewerkstelling in zijn nieuwe betrekking, zijn functies helemaal niet meer kan uitoefenen » (*Parl. St.*, Kamer, 1997-1998, nr. 1534/1, p. 5). Uit die formulering blijkt dat precies omdat artikel 3*bis* aanleiding gaf tot discussie, de draagwijdte ervan moest worden gepreciseerd.

B.15. In de interpretatie dat het zelfs vóór de wet van 19 oktober 1998 op grond van artikel 3*bis* mogelijk was het slachtoffer van een arbeidsongeval dat zich in de situatie bevindt die in de prejudiciële vraag is beschreven, te vergoeden, schendt die bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

1. De wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, zoals van kracht vóór 25 november 1998, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpretatie dat het slachtoffer van een arbeidsongeval, indien de blijvende arbeidsongeschiktheid zodanig verergert dat hij de functie waarin hij gereclasseerd werd, tijdelijk niet meer kan uitoefenen, geen recht heeft op een vergoeding zoals voor die arbeidsongeschiktheid is bepaald in artikel 3*bis* van die wet.

2. De wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, zoals van kracht vóór 25 november 1998, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in de interpretatie dat het slachtoffer van een arbeidsongeval, indien de blijvende arbeidsongeschiktheid zodanig verergert dat hij de functie waarin hij gereclasseerd werd, tijdelijk niet meer kan uitoefenen, recht heeft op een vergoeding zoals voor die arbeidsongeschiktheid is bepaald in artikel 3*bis* van die wet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 8 mei 2001.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

G. De Baets